

Why Do We Do This?

טעמי המצוות

Martin Lockshin

Torah in Motion, 5780

Maimonides, *Guide* 3:31

There are people who feel that it is a grievous matter to provide reasons for any *mitzvah*. What they would prefer would be that there would be no understandable aspect of any *mitzvah* or prohibition. What brings them to this position is a sickness that they have in their souls, one that they cannot articulate and that they do not really understand. They think that if these *mitzvot* actually accomplish something in this world and that is why they were commanded to us, then it would be as if these laws originated from some [human] mind.

Maimonides, *Guide* 3:31 (cont.)

But if a law has no rational basis for it and leads to no particular goal, then it certainly originates from God, as no human being would ever suggest something like that. For these weak minded people it is as if humans were more perfect than God, since humans say things that have some useful end, while God does not do that. He commands us to do things that have no useful end for us and he commands us not to do various things that would not harm us in any way. God forbid, God forbid! Actually, it is the other way around...

דברים כב ו-ז

כִּי יִקְרָא קוֹן צִפּוֹר לְפָנֶיךָ בַּדֶּרֶךְ בְּכָל עֵץ
אוֹ עַל הָאָרֶץ אֲפֹרֹתִים אוֹ בִּיצִים וְהָאִם
רֹבֶצֶת עַל הָאֲפֹרֹתִים אוֹ עַל הַבִּיצִים לֹא
תִקַּח הָאִם עִל הַבָּנִים.

שִׁלַּח תְּשַׁלַּח אֶת הָאִם וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח
לָךְ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ וְהָאֲרֶכֶת יָמֶיךָ.

If, along the road, you chance upon a bird's nest, in any tree or on the ground, with fledglings or eggs and the mother sitting over the fledglings or on the eggs, do not take the mother together with her young.

Let the mother go, and take only the young, in order that you may fare well and have a long life.

ברכות לג ע"ב

משנה. האומר על קן צפור יגיעו
רחמיך ועל טוב יזכר שמך, מודים
מודים - משתקין אותו.

גמרא... על קן צפור יגיעו רחמיך
מאי טעמא? - פליגי בה תרי אמוראי
במערבא, רבי יוסי בר אבין ורבי יוסי
בר זבידא; חד אמר: מפני שמטיל
קנאה במעשה בראשית, וחד אמר:
מפני שעושה מדותיו של הקדוש ברוך
הוא רחמים, ואינן אלא גזרות.

Mishnah: He who says [in his prayers]:
“May your mercy extend to us the way
that it extended to a bird’s nest” ...is
silenced.

Gmara: “May your mercy...” Why? Two
rabbis in the land of Israel disagreed
about the reason—Rabbi Yosi the son of
Abin and Rabbi Yosi the son of Zevida.
One said: Because it suggests that God
gives preferential treatment to some
but not all of His creatures. The other
said: Because it explains God’s laws [or
perhaps God’s attributes] as examples
of mercy when they are really just
decrees.

רמב"ם הלכות תפילה ט ז

מי שאמר בתחנונים מי שריחם
על קן ציפור שלא ליקח האם על
הבנים או שלא לשחוט אותו ואת
בנו ביום אחד ירחם עלינו וכיוצא
בענין זה משתקין אותו, מפני
שמצות אלו גזרת הכתוב הן ואינן
רחמים, שאילו היו מפני רחמים
לא היה מתיר לנו שחיטה כל
עיקר.

People who say in their petitionary prayers “May he who had mercy on a bird’s nest—that did not allow taking the mother and her young and did not allow the slaughter of a mother and her young on the same day—have mercy on us” are silenced. For these laws are decrees; they are not instances of mercy. If they were instances of mercy God would not have allowed us to slaughter at all.

Maimonides, *Guide* 3:48

The same reason applies to the law which enjoins that we should let the mother fly away when we take the young. The eggs upon which the bird sits, and the young that are in need of their mother, are generally unfit for food, and when the mother is sent away she does not see the taking of her young ones, and does not feel any pain. In most cases, however, this commandment will cause people to leave the whole nest untouched, because [the young or the eggs], which they are allowed to take, are, as a rule, unfit for food. If the Law provides that such grief should not be caused to . . . birds, how much more careful must we be that we should not cause grief to our fellowmen.

When in the Talmud those who use in their prayer the phrase, “Your mercy extends to young birds” are blamed, it is the expression of one of the two opinions mentioned by us, namely, that the precepts of the Law have no reason other than the Divine will. We follow the other opinion.

Shadal on shilluah ha-ken

כי יקרא קן צפור לפניך – כשאדם
קרוב אל הקן, אלמלא רחמיה על
בניה היתה האם נמלטת לנפשה
ועוזבת אפרוחיה, אבל היא
מאהבתה את בניה תשליך את
נפשה מנגד ותעמוד שם להצילם,
ולא תברח למלט את נפשה.

When a person approaches a
bird's nest, the mother bird, were
it not for her compassion for her
young, would flee to save herself
and would abandon her young.
However, due to her love for her
young, she keeps herself in danger
in her attempt to save them. She
does not flee to save herself.

Shadal on shilluah ha-ken (cont.)

על כן אין ראוי לקחתה,
שאם יהיה אדם לוקחה,
יהיה מעשה הצדקה
והאהבה שאהבה את בניה
גורם לה רעה.

Accordingly it is not appropriate to take the mother bird. If a person were to take her, then the act of kindness and love that she extended to her young would be her undoing.

Shadal on shilluah ha-ken (cont.)

והנה המכוון במצוה הזאת היא לכבד
המדות הטובות ולקבוע בלבותינו כי
לא יצא מצדקה הפסד, שאם היה
מותר לקחת האם תחת אהבתה את
בניה, היה מתרשם בלב האדם כי
החמלה ענין גרוע ומנהג שטות, הגורם
רעה לבעליו. ועכשו שלקיחתה אסורה
לנו, יקר תפארת מדת החמלה יוחק
בלבנו חקוי עמוק.

The purpose of this *mitzvah* is to give honour to good character traits and to entrench in our hearts the idea that compassion does not lead to loss. Were it permitted to take the mother bird due to her compassion for her young, people would learn that compassion is a bad idea, a foolish type of behaviour that harms those who practice compassion. Now that taking the mother bird is forbidden, the precious status of compassion will be firmly established in our hearts.

Nehama Leibowitz on Shadal

דבריו נראים לנו כדוגמא ללימוד טעמי
המצוות בדרך פסולה לגמרי העלולה
להזיק ולא להועיל. [מצטטת את שד"ל]
למקרא דבריו נשאלת שאלה
נבכדה: האם באמת זהו חינוך
לרחמים ולחמלה על החלש בראותנו
שכדאי הדבר? האם באמת נוכל לחנך
את ילדינו ותלמידינו לרחמים, ליותר
לזולת, לחמלה למי שנתון לשלטוננו
על ידי שנוכח "כי לא ייצא מצדקה
הפסד"?

Shadal's approach appears to us to be an example of a totally improper way of explaining *taamei ha-mitzvot*, a way that is more likely to harm than to help. [She quotes Shadal.] When we read his words, a profound question is raised: Can we really educate to mercy and compassion for the weak by showing that such behaviour is worthwhile? Will we really succeed in teaching our students and children to be compassionate, to give in to others, to be merciful to those whom we control, by proving to them "that compassion does not lead to loss"?

שילוח הקן Ramban on

כי יקרא קן צפור לפניך - גם זו מצוה
מבוארת מן אותו ואת בנו לא תשחטו
ביום אחד (ויקרא כב כח). כי הטעם
בשניהם לבלתי היות לנו לב אכזרי ולא
נרחם, . . .

The *mitzvah* of releasing the mother bird is also an elaboration of a previous mitzvah (Lev 22:28) not slaughtering the mother animal and its young on the same day. They both have the same purpose: that we should not have a cruel and merciless heart.

Ramban on שילוח הקן (cont.)

וכתב הרב במורה הנבוכים כי טעם
שילוח הקן וטעם אותו ואת בנו לא
תשחטו ביום אחד, כדי להזהיר שלא
ישחוט הבן בעיני האם . . . בעבור
שלא נתאכזר. ואמר הרב ואל תשיב
עלי ממאמר החכמים האומר על קן
צפור יגיעו רחמיק, כי זו אחת משתי
סברות, סברת מי שיראה כי אין טעם
למצות אלא חפץ הבורא, ואנחנו
מחזיקים בסברא השניה שיהיה בכל
המצות טעם.

In the *Guide*, Rambam wrote that this *mitzvah* and the *mitzvah* not to slaughter the mother and her young on the same day are so that the young not be slaughtered while the mother looks on . . . So that we do not behave cruelly. Rambam said that we should not raise an objection to what he wrote since in the Talmud “those who use in their prayer the phrase, ‘Your mercy extends to young birds’ are blamed, it is the expression of one of the two opinions mentioned by us, namely, that the precepts of the Law have no reason other than the Divine will. We follow the other opinion.”

Ramban on שילוח הקן (cont.)

והוקשה עליו עוד מה שמצא
בב"ר (מד א) וכי מה איכפת לו
להקב"ה בין שוחט מן הצואר
לשוחט מן העורף, הא לא
נתנו המצות אלא לצרף בהם
את הבריות שנאמר (משלי ל
ה) כל אמרת אלוה צרופה:

Rambam also considered what he found in Bereshit Rabbah a problem: "What does the Blessed Holy One care whether people slaughter from [the front of] the neck or slaughter from the back; the *mitzvot* were given only לצרף people, as it is written, (Proverbs 30:50), 'Every word of God is צרופה'."

בְּחִנְתָּ לְבִי פְקַדְתָּ לַיְלָה צָרַפְתָּנִי בַּל תִּמְצָא... (תהילים
יז ג)

NJPS translation:

You have visited me at night,
probed my mind,
You have tested me (צָרַפְתָּנִי) and
found nothing amiss;

Rashi:

"צרפתני" - נסיתני
"בל תמצא" - לא מצאת בי חפצך
צָרַפְתָּנִי means you tested me, and
you did not find in me what You
desire.

Radak:

צרפתני ולא מצאתני נקי
... You did not find me innocent.

Ramban on שילוח הקן (cont.)

זזה הענין שגזר הרב במצות שיש להם טעם, מבואר הוא מאד כי בכל אחד טעם ותועלת ותקון לאדם, מלבד שכרן מאת המצוה בהן יתברך. וכבר דרשו בפרה אדומה . . . אמר לו הקב"ה למשה לך אני מגלה טעם פרה אדומה אבל לאחרים חקה, הנה בארו שאין מניעות טעמי תורה ממנו אלא עיוורון בשכלנו, ושכבר נתגלה טעם החמורה שבהם לחכמי ישראל, וכאלה רבות בדבריהם, ובתורה ובמקרא דברים רבים מודיעין כן, והרב הזכיר מהן:

Rambam's claim that the *mitzvot* [all] have a reason is true: each of them has a reason and purpose of improving people, aside from [the benefit of] the reward that is received from God... That is what they taught about the Red Heifer ... that God said to Moses, "To you I shall explain its reason; to others it shall remain a *chukkah*." Thus they made explicit that our lack of understanding of any mitzvah is only a result of the impoverished nature of our minds. Even the reason of the most difficult of the *mitzvot* was revealed to the sages of Israel. There are many assertions of this nature in rabbinic literature. Many verses of the Bible teach this, and Rambam mentioned some of them.

Ramban on שילוח הקן (cont.)

אבל אלו ההגדות אשר נתקשו על הרב, כפי דעתי ענין אחר להם, שרצו לומר שאין התועלת במצות להקב"ה בעצמו יתעלה, אבל התועלת באדם עצמו למנוע ממנו נזק או אמונה רעה או מדה מגונה, או לזכור הנסים ונפלאות הבורא יתברך ולדעת את השם.

But the *aggadot* that Rambam found problematic [for his preferred approach that *mitzvot* all have reasons], are making a different point—that the benefit of *mitzvot* does not accrue to God. The *mitzvot* are beneficial for the people [who perform them] themselves, either to keep them away from damage or from improper belief or from improper behaviour, or to remember the miracles performed by God and to know God.

Maimonides in the *Guide*: general statements on the purpose of *mitzvot* (3:27)

The Law as a whole aims at two things: the welfare of the soul and the welfare of the body. As for the welfare of the soul, it consists of the multitude acquiring correct opinions corresponding to their respective capacity. ... The welfare of the body ... is achieved through two things: ... the abolition of their wrongdoing each other... and the acquisition by every human individual of moral qualities that are useful for life in society and so that the affairs of the city should be ordered.

Maimonides in the *Guide*: general statements on the purpose of *mitzvot* (3:28)

[The commandments we understand easily have three possible purposes,] abolishing reciprocal wrongdoing, urging to a noble moral quality leading to a good social relationship, or communicating a correct opinion that ought to be believed. [But as for the *mitzvot* that at first glance don't have explanations of this nature,] you will hear my explanation for all of them with sole exception of details and particular *mitzvot* . . . I shall explain that all are indubitably related to one of the three notions referred to—either to the welfare of a belief, or to the welfare of the conditions of the city, which is achieved through two things: abolition of reciprocal wrongdoing and acquisition of excellent characters.

Ramban on שילוח הקן (cont.)

וזהו "לצרף בהן", שיהיו ככסף
צרוף, כי הצורף הכסף אין
מעשהו בלא טעם, אבל להוציא
ממנו כל סיג, וכן המצות להוציא
מלבנו כל אמונה רעה ולהודיענו
האמת ולזכרו תמיד:

And that is what the text means when it says "the *mitzvot* were given only לצרף people." It means that people should become like refined (צרוף) silver. People who refine silver are not performing a purposeless process. They are trying to remove the dross. So also the *mitzvot* are intended to remove from our minds any incorrect belief and to teach us the truth and help us remember it always.

Ramban's understanding of צ-ר-פ

ישעיה א

וְאֶנְשֵׁיבָה יָדַי עֲלֶיךָ	I will turn My hand against you,
וְאֶצְרֹף כַּבֹּר סִיגֶיךָ	And smelt out your dross as with lye,
וְאֶסְיָרָה כָּל בְּדִילֶיךָ.	And remove all your slag:
וְאֶנְשֵׁיבָה שְׁפָטֶיךָ כְּבָרָאשְׁנָה	I will restore your magistrates as
וְיַעֲצִיךָ כְּבַתְחֻלָּה	of old,
	And your counselors as of yore.

Yoma 72b on צ-ר-פ

רבי יונתן רמי כתיב ([תהלים יט, ט](#)) פקודי
ה' ישרים משמחי לב וכתיב ([תהלים יח,](#)
[לא](#)) אמרת ה' צרופה זכה משמחתו לא
זכה צורפתו ריש לקיש אמר מגופיה
דקרא נפקא זכה צורפתו לחיים לא זכה
צורפתו למיתה

Rabbi Yonatan raised a contradiction:
It is written: “The precepts of the
Lord are upright, gladdening the
heart,” but it is also written: “The
word of the Lord is צרופה”. He
reconciles these verses as follows:
For one who is deserving, the Torah
gladdens him; for one who is not
deserving, it smelts him. Reish Lakish
said: . . . For one who is deserving,
the Torah steels him for life; for one
who is not deserving, it smelts him
for death.

Ramban on שילוח הקן (cont.)

ולשון זו האגדה עצמה הוזכרה
בילמדנו (תנחומא שמיני ח) ... וכי מה
איכפת לו להקב"ה בין שוחט בהמה
ואוכל או נוחר ואוכל **כלום אתה מועילו**
או כלום אתה מזיקו, ... אם חכמת
חכמת לך (משלי ט יב), הא לא נתנו
המצות אלא לצרף את הבריות .

See how this idea is phrased in the Tanchuma: "What does God care whether we slaughter an animal ritually and then eat it, or whether we stab an animal and then eat it. **Do our actions benefit God or harm God in any way?** 'If you become wise you become wise for yourself,' for the *mitzvot* were given only לצרף people."

Ramban on שילוח הקן (cont.)

... הנה מפורש בכאן שלא באו לומר
אלא שאין התועלת אליו יתעלה
שיצטרך לאורה כמחושב מן המנורה,
ושיצטרך למאכל הקרבנות וריח
הקטרת, כנראה מפשוטיהם. ...

... This text proves explicitly that
all that the rabbis were trying to
say was that God gets no benefit
[from *mitzvot*], that He does not
need the light of the *menorah*,
and that He does not need the
food of the sacrifices or the
fragrance of the incense as one
might think from the *peshat* of
biblical verses...

Ramban on שילוח הקן (cont.)

וכן מה שאמרו (ברכות לג ב) לפי שעושה
מדותיו של הקב"ה רחמים ואינן אלא
גזרות, לומר שלא חס האל על קן צפור ...
שאינן רחמיו מגיעין בבעלי הנפש הבהמית
למנוע אותנו מלעשות בהם צרכנו, שאם
כן היה אוסר השחיטה, אבל טעם המניעה
ללמד אותנו מדת הרחמנות ושלא
נתאכזר.

So also what the rabbis said
“Because it explains God’s laws [or
perhaps God’s attributes] as
examples of mercy when they are
really just decrees,” means that God
did not have mercy on a bird’s nest
or, in general, on animals, to stop us
from using them for our own
purposes. If He did, He would have
forbidden slaughter. Rather the
prohibition is so that **we** should be
merciful, not cruel.

Ramban on שילוח הקן (cont.)

והנה המצות האלה בבהמה ובעוף
אינן רחמנות עליהם, אלא גזירות בנו
להדריכנו וללמד אותנו המדות
הטובות. וכן יקראו הם כל המצות
שבתורה עשה ולא תעשה גזירות.

So these laws about animals are not examples of [God's] of mercy on them. Rather they are decrees for us, to guide us and teach us to have proper character traits. All of the commandments of the Torah, positive and negative, are called decrees.

דברים ד ב

וְאַתְּכֶם לָקַח ה' וַיּוֹצֵא אֶתְכֶם מִכּוּר הַבְּרִזָּל
מִמִּצְרַיִם לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם נַחֲלָה כִּיּוֹם הַזֶּה:

כלי יקר:

ואתכם לקח מכור הברזל המנקה הכסף מכל
סיג ופסולת עד שיהיה נקי וזך ברה כחמה כך
נזדכך חומר שלכם בעינוי מצרים עד שנעשה
ברור כשמש.

But as for you, the LORD took you and brought you out of the iron-smelting furnace, out of Egypt, to be the people of his inheritance, as you now are.

Keli Yeqar commentary (17th century Poland, R. Shlomo Ephraim from Lonshitz)

“Brought you out of the iron-smelting furnace” which refines the silver and removes any dross or any impurities so that the silver becomes clean, pure and as bright as sunshine. So your material was purified by the Egyptian enslavement until it became as bright as sunshine.